

JULIE GARWOOD

ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μετάφραση
Ουρανία Τουτουντζή

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Στην αδελφή και πολυαγαπημένη φίλη μου,
Mary Kathleen Murphy McGuire*

Πρόλογος

Χάιλαντς, Σκοτία, 1103

Ο Ντόναλντ ΜακΆλιστερ δεν παρέδωσε εύκολα το πνεύμα. Ο ηλικιωμένος άντρας πάλευε να κρατηθεί στη ζωή με κάθε ίχνος δύναμης και πείσματος που του απέμενε. Παρότι θα ήταν αναμενόμενο να καλωσορίσει τον θάνατο, που θα έδινε τέλος στους αφόρητους πόνους και στο φρικτό μαρτύριο, εκείνος δεν έλεγε να παραιτηθεί, καθώς υπήρχε ακόμη ένα κληροδότημα –το πολυτιμότερο όλων– που έπρεπε να αφήσει προτού κλείσει τα μάτια του και αναπαυτεί.

Το κληροδότημά του ήταν μίσος, καθαρό μίσος. Ο άρχοντας κατακλυζόταν από μίσος για τον εχθρό του και ένιωθε την ανάγκη προτού πεθάνει να το δει να καίει στο βλέμμα του γιου του. Τόσο έντονη ήταν η ανάγκη του αυτή, ώστε θα εξακολουθούσε να αντιστέκεται στη λύτρωση του θανάτου μέχρι τη στιγμή που θα ήταν πια σίγουρος πως το αγόρι είχε καταλάβει πόσο σημαντικό ήταν να πάρει εκδίκηση για την τρομερή αδικία που τους είχαν κάνει την αποφράδα εκείνη ημέρα. Κι έτσι, είχε γαντζωθεί από τη ζωή και από το χέρι του γιου του, τόσο μικροκαμωμένο και εύθραυστο μέσα στο τεράστιο και

τραχύ δικό του, ενώ τα κατάμαυρα μάτια του ήταν καρφωμένα στα μάτια του μοναδικού εν ζωή κληρονόμου του καθώς του έδινε τις τελευταίες οδηγίες για το ιερό καθήκον που έπεφτε πια στους ώμους του.

«Να πάρεις εκδίκηση για τον χαμό μου, Κόνορ ΜακΆλιστερ. Φύλαξε το μίσος αυτό μέσα στην καρδιά σου, θρέψε το, μην το αφήσεις να σβήσει, κι όταν πια θα έχεις ανδρωθεί, χρησιμοποίησε το σπαθί μου για να θανατώσεις τους εχθρούς μου. Δεν μπορώ να πεθάνω γαλήνιος αν πρώτα δεν μου δώσεις τον λόγο της τιμής σου πως θα εκδικηθείς το κακό που έκαναν σε εμένα και στους δικούς μου. Δώσε μου τον λόγο σου, αγόρι».

«Ναι, πατέρα», υποσχέθηκε ο Κόνορ. «Θα πάρω εκδίκηση για εσένα».

«Πες μου, νιώθεις να καίγεσαι από τον πυρετό της εκδίκησης;»

«Νιώθω».

Ο Ντόναλντ έγνεψε ικανοποιημένος. Είχε, επιτέλους, γαληνέψει, κι αν του χαριζόταν ακόμη λίγος χρόνος για να δώσει στον γιο του κάποιες οδηγίες για το μέλλον του, τόσο το καλύτερο. Αν όμως η επόμενη ανάσα του έμελλε να είναι η τελευταία, ήταν έτοιμος να το αποδεχτεί, αφού ήξερε πια ότι ο γιος του θα έβρισκε τον τρόπο να εκπληρώσει το χρέος του. Ο Κόνορ είχε ήδη αποδειχτεί ιδιαίτερα έξυπνος και ο πατέρας του του είχε απόλυτη εμπιστοσύνη.

Ήταν κρίμα που ο Ντόναλντ ΜακΆλιστερ δεν θα ζούσε για να καμαρώσει τον γιο του να ωριμάζει και να γίνεται άντρας, αλλά με ένα σπασμένο πόδι και μια ευμεγέθη τρύπα στην κοιλιά του θα ήταν μάταιο να ελπίζει σε σωτηρία. Ο Θεός όμως του φερόταν με ευσπλαχνία. Ο πόνος είχε καταλαγιάσει σε μεγάλο βαθμό εδώ και μερικά λεπτά κι ένα ευεργετικό

μούδιασμα ανέβαινε ήδη από το κάτω μέρος των ποδιών του προς τα γόνατά του.

«Πατέρα, πες μου τα ονόματα των ανθρώπων που σου το έκαναν αυτό».

«Αυτοί που επιτέθηκαν ήταν οι Κάερνς. Ήρθαν από τα βόρεια για να αρπάξουν τα εδάφη μας. Έχουν όμως συγγένεια εξ αίματος με τους ΜακΝέιρ και υποψιάζομαι ότι ο αρχηγός των τελευταίων έβαλε το χεράκι του σε αυτή τη συμφορά που μας βρήκε. Ο ΜακΝέιρ ήταν ανέκαθεν άπληστος. Ποτέ του δεν θα είναι ικανοποιημένος. Καλύτερα να τον σκοτώσεις προτού σου δημιουργήσει προβλήματα, διαφορετικά ο ακόρεστος πόθος του για περισσότερη γη θα τον φέρει σύντομα στο κατώφλι σου. Μην ενεργήσεις βιαστικά», τον προειδοποίησε. «Ούτε οι Κάερνς ούτε οι ΜακΝέιρ είναι αρκετά πονηροί ώστε να σχεδιάσουν μόνοι τους μια τέτοια επίθεση. Θα πρέπει να ενήργησαν ακολουθώντας τις οδηγίες κάποιου άλλου. Δεν έχω ιδέα ποιος μπορεί να είναι ο προδότης, αλλά εσύ θα τον ανακαλύψεις. Έχω την αίσθηση ότι ο εχθρός προέρχεται από μέσα».

«Δηλαδή σε πρόδωσε ένας από τους δικούς μας;» ρώτησε ξαφνιασμένος ο Κόνορ, που δεν μπορούσε καν να διανοηθεί μια τέτοια πιθανότητα.

«Ναι, από χτες το βράδυ, από τη στιγμή της επίθεσης και μετά, αυτή η πιθανότητα βασανίζει τον νου μου. Οι Κάερνς ήρθαν ακολουθώντας περάσματα που μόνο οι δικοί μου γνώριζαν. Δεν θα έβρισκαν ποτέ το σωστό πέρασμα δίχως καθοδήγηση. Υπάρχει σίγουρα κάποιος προδότης και είναι πια δικό σου χρέος να τον ξετρυπώσεις. Είναι ένας από εμάς, Κόνορ, δεν έχω καμία αμφιβολία γι' αυτό. Αν ο Θεός ακούει τις προσευχές μου, ο προδότης βγάζει ήδη τον επιθανάτιο ρόγχο του στο πεδίο μάχης. Θα περιμένεις μέχρι να μάθεις

τα ονόματα όλων των συνενόχων του. Και τότε, άσε την εκδίκησή σου να ξεσπάσει επάνω σε όσους από αυτούς θα είναι ακόμη ζωντανοί. Μην ξεχάσεις να σκοτώσεις και τους γιους τους, έτσι, αγόρι;»

«Μείνε ήσυχος, πατέρα. Θα τους αφανίσω όλους».

Ο Ντόναλντ άρπαξε πιο σφιχτά το χέρι του γιου του. «Άς είναι αυτό το τελευταίο μάθημα που θα πάρεις από μένα. Παρακολούθησέ με να πεθαίνω και μάθε να ζεις ως πολεμιστής. Μόλις με αφήσεις, πήγαινε στο μονοπάτι του δάσους. Εκεί σε περιμένει ο Άνγκους για να σου δώσει οδηγίες σχετικά με το άμεσο μέλλον».

Ο ηλικιωμένος άρχοντας περίμενε μέχρι να δει τον γιο του να γνέφει καταφατικά πριν ξαναμιλήσει. «Κοίτα ολόγυρά σου και πες μου τι βλέπεις. Καταστράφηκαν τα πάντα;»

Ο Κόννορ περιέφερε το βλέμμα του στον όλεθρο κλαίγοντας βουβά. Οι αναθυμιάσεις από καμένο ξύλο και η μεταλλική οσμή του αίματος έκαναν το στομάχι του να ανακατευτεί.

«Το κάστρο ερειπώθηκε, αλλά θα το ξαναχτίσω».

«Σίγουρα θα το κάνεις. Το δικό σου κάστρο πρέπει να το κάνεις απόρθητο. Μάθε από τα λάθη μου, Κόννορ».

«Θα κάνω το κάστρο μου πιο ισχυρό».

«Τι απέγιναν οι πιστοί μου άντρες;»

«Οι περισσότεροι είναι νεκροί».

Η απόγνωση στη φωνή του αγοριού δεν απέλπισε τον γερο-άρχοντα, που προσπάθησε αμέσως να το καθησυχάσει. «Οι γιοι τους όμως θα επιστρέψουν. Θα φορέσουν τα χρώματά σου και θα αναγνωρίσουν την αρχηγία σου στη φατρία. Θα σε ακολουθήσουν, όπως ακολούθησαν κι εμένα οι πατέρες τους. Λοιπόν, ήρθε πια η στιγμή να φύγεις. Τύλιξε προτού σηκωθείς ένα ύφασμα σφιχτά γύρω από την πληγή σου, ώστε να

σταματήσει την αιμορραγία, διαφορετικά το αίμα σου θα χύνεται με κάθε βήμα που θα κάνεις. Κάνε το τώρα, όσο ακόμη βρίσκομαι κοντά σου».

Ο Κόνορ υπάκουσε χωρίς καθυστέρηση στην πατρική εντολή, αν και ο ίδιος δεν θεωρούσε πως το τραύμα του ήταν τόσο σοβαρό ώστε να χρειάζεται φροντίδα. Το περισσότερο από το αίμα που κάλυπτε το κορμί του προερχόταν απ' τις πληγές του πατέρα του.

«Θα έχεις στο εξής μια ουλή, για να σου θυμίζει αυτή τη μαύρη ημέρα», είπε προφητικά ο Ντόναλντ.

«Δεν χρειάζομαι υπενθύμιση. Δεν πρόκειται να λησμονήσω».

«Όχι, δεν πρόκειται. Σε πονάει;»

«Όχι».

Ο Ντόναλντ γρύλισε επιδοκιμαστικά. Το αγόρι δεν είχε ποτέ του την τάση να παραπονιέται, κάτι που ο πατέρας του εκτιμούσε ιδιαίτερα. Είχε όλα τα γνωρίσματα ενός ισχυρού πολεμιστή.

«Πόσων χρόνων είσαι, αγόρι;»

«Κάλου εννέα ή δέκα», αποκρίθηκε το παιδί.

«Για δεξ, θα έλεγα πως είσαι μεγαλύτερος και την ίδια στιγμή θα σε έκανα για μικρότερο. Το ύψος σου μου λέει ότι είσαι παιδί ακόμη, αλλά τα μάτια σου είναι πια ενός άντρα. Βλέπω μέσα τους τη φλόγα της οργής και είμαι πολύ ευχαριστημένος από εσένα».

«Θα μπορούσα να σε πάρω μαζί μου».

«Δεν θα σέρνεις πίσω σου έναν νεκρό».

«Σε πονούν τα τραύματά σου, πατέρα;»

«Η αλήθεια είναι πως τώρα πια δεν νιώθω τίποτε. Φαίνεται πως μούδιασα ολόκληρος. Ευλογημένος τρόπος να πεθαίνεις,

αυτό έχω να πω. Κάποιοι δεν θα σταθούν τόσο τυχεροί όσο εγώ».

«Θα μείνω στο πλευρό σου αν είναι να...»

«Θα φύγεις όταν σε προστάξω να το κάνεις», είπε επιτακτικά ο πατέρας του. «Πρέπει να σωθείς, ώστε να μπορέσεις να τηρήσεις τις υποσχέσεις που μου έδωσες. Ο εχθρός έφυγε τώρα, αλλά μην κάνεις το λάθος να πιστέψεις ότι δεν θα επιστρέψει για να αποτελειώσει αυτό που άρχισε».

«Έχουμε χρόνο, πατέρα. Ο ήλιος είναι ακόμη ψηλά στον ουρανό και οι εχθροί πήραν μαζί τους τα βαρέλια σου με το κρασί. Θα είναι υπερβολικά ζαλισμένοι για να μπορέσουν να επιστρέψουν πριν από αύριο το πρωί».

«Τότε ίσως να μπορείς να μείνεις λίγο ακόμη», συμφώνησε ο πατέρας του.

«Ο Άνγκους θα με στείλει στην Ευφημία για να της πω τι συνέβη;»

«Δεν θα το κάνει. Δεν θα πεις απολύτως τίποτε σε αυτή τη γυναίκα».

«Μα είναι η σύζυγός σου».

«Η δεύτερη σύζυγός μου», τον διόρθωσε εκείνος. «Ποτέ μην εμπιστεύεσαι μια γυναίκα, Κόννορ. Είναι εντελώς απερίσκεπτο να κάνεις κάτι τέτοιο. Η Ευφημία θα ανακαλύψει τι έγινε όταν θα επιστρέψει με τον γιο της, τον Ράεν. Κι όταν συμβεί αυτό, εσύ θα βρίσκεσαι ήδη μακριά. Δεν θέλω να αναλάβουν την ανατροφή σου οι δικοί της συγγενείς. Είναι όλοι τους παράσιτα».

Ο Κόννορ κούνησε το κεφάλι του για να δείξει στον πατέρα του ότι είχε καταλάβει. «Τη μητέρα μου την εμπιστευόσουν;» τον ρώτησε.

Ο Ντόναλντ διέκρινε την αγωνία στη φωνή του γιου του και σκέφτηκε ότι ενδεχομένως είχε χρέος να προσφέρει στο αγόρι

μια γλυκιά ανάμνηση της μάνας του. Όμως το παιδί έπρεπε να ακούσει την αλήθεια, κι έτσι δεν προσπάθησε να κάνει πιο ήπια την απάντησή του, αλλά μίλησε απευθείας μέσα από την καρδιά του.

«Ναι, την εμπιστευόμουν, και το αποτέλεσμα ήταν να υποφέρω. Την αγαπούσα τη μητέρα σου. Ήταν η γλυκιά μου Ίζαμπελ και πώς ανταμείφθηκε η γενναιοδωρία μου απέναντί της; Πήγε ξαφνικά και πέθανε, ραγίζοντας την καρδιά μου κι αφήνοντάς με απαρηγόρητο. Μάθε λοιπόν από τη δική μου ανοησία και προστάτεψε τον εαυτό σου από αυτού του είδους τον πόνο. Δεν έπρεπε να είχα ξαναπαντρευτεί, αλλά πάνω απ' όλα ήμουν πρακτικός άνθρωπος και γνώριζα πως χρειαζόμουν απογόνους να με διαδεχτούν αν εσένα σου συνέβαινε κάτι κακό. Ακόμη κι έτσι, όμως, ήταν λάθος. Η Ευφημία είχε ήδη έναν γιο από τον προηγούμενο γάμο της και δεν ήταν σε θέση να κάνει άλλα παιδιά. Προσπάθησε, πάντως».

Ο Ντόναλντ σταμάτησε μια στιγμή για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του και μετά συνέχισε. «Δεν μπορούσα ν' αγαπήσω την Ευφημία, ούτε κάποια άλλη γυναίκα έπειτα από αυτό που μου έκανε η γλυκιά μου Ίζαμπελ. Κι όμως, δεν έπρεπε να την αγνοήσω έτσι τη μητριά σου. Δεν έφταιγε εκείνη που δεν μπορούσα να την αγαπήσω. Πρέπει να επανορθώσεις για τη δική μου αδικία. Προσπάθησε να την τιμάς και να ανέχεσαι τον παραχαϊδεμένο κανακάρη της. Μην ξεχνάς, η αφοσίωσή σου πρέπει να στρέφεται πρώτα προς την οικογένειά σου».

«Δεν θα το ξεχάσω. Πού θα με στείλει ο Άνγκους; Ήρθε πια η στιγμή να μου το πεις», επέμεινε το αγόρι. Καθυστερούσε επίτηδες τώρα, ώστε να μείνει λίγα ακόμη λεπτά κοντά στον πατέρα του. «Ποιος ξέρει, ο Άνγκους μπορεί να σκοτώθηκε προτού καν φτάσει στο δάσος».

«Ακόμη κι αυτό να συνέβη, δεν έχει σημασία. Νομίζεις ότι θα εμπιστευόμουν τόσο σημαντικές οδηγίες σε έναν μόνο άντρα; Δεν είμαι ανόητος. Έχω πει και σε άλλους τι πρέπει να γίνει».

«Άσε με λοιπόν να ακούσω τις οδηγίες από τον άρχοντα και κύριό μου».

Οι αντιστάσεις του Ντόναλντ κάμφθηκαν. «Υπάρχει ένας μονάχα άντρας τον οποίο εμπιστεύομαι και σε αυτόν πρέπει να πας. Αφηγήσου του όλα όσα συνέβησαν σήμερα εδώ».

«Πρέπει να του πω όλα αυτά που μου είπες;»

«Ναι».

«Μπορώ να τον εμπιστευτώ;»

«Μπορείς», του αποκρίθηκε ο πατέρας του. «Εκείνος θα ξέρει τι πρέπει να γίνει. Πρώτα πρέπει να ζητήσεις την προστασία του και μετά να απαιτήσεις να σε εκπαιδεύσει για να γίνεις όμοιός του. Διεκδίκησε το δικαίωμά σου, αγόρι. Δώσε του τον λόγο σου ότι θα είσαι αδελφός του μέχρι να πεθάνεις. Δεν θα σε απογοητεύσει. Και τώρα, φύγε. Πήγαινε στον Άλεκ Κινκέντ».

Η διαταγή άφησε αποσβολωμένο τον Κόννορ. «Μα αυτός είναι ο πιο μισητός εχθρός σου, πατέρα. Δεν είναι δυνατόν να το εννοείς στα σοβαρά πως με στέλνεις εκεί».

«Το εννοώ πολύ σοβαρά», του απάντησε ανένδοτα με τραχιά φωνή ο πατέρας του. «Ο Άλεκ Κινκέντ έχει γίνει ο ισχυρότερος άρχοντας σε όλη την περιοχή των Χάιλαντς. Επίσης, είναι καλός και έντιμος, κι εσύ έχεις ανάγκη από τη μεγάλη του δύναμη».

Ο Κόννορ δυσκολευόταν ακόμη να αποδεχτεί αυτό που είχε μόλις απαιτήσει από εκείνον ο πατέρας του. Δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί και να μη διαμαρτυρηθεί ακόμη μία φορά.

«Αλλά πολέμησες εναντίον του».

Ο Ντόναλντ χαμογέλασε, ξαφνιαζοντας ακόμη περισσότερο τον γιο του. «Είναι αλήθεια. Όμως δεν έκανα εκείνον τον πόλεμο με την καρδιά μου. Ο Κινκέντ το γνώριζε αυτό. Τον υπέβαλα σε σκληρή δοκιμασία, και με περηφάνια λέω πως ήμουν το ενοχλητικό αγκάθι δίπλα του. Τα εδάφη μας συνόρευαν στα ανατολικά, ήταν επομένως φυσικό εκ μέρους μου να θέλω να πάρω και μερικά από τα δικά του. Εκείνος, από την πλευρά του, επόμενο ήταν να μη μου το επιτρέψει. Όμως καταλάβαινε. Διαφορετικά, θα ήμαστε όλοι μας νεκροί τώρα».

«Τόσο ισχυρός είναι, λοιπόν;»

«Ναι. Φρόντισε οπωσδήποτε να του δείξεις το σπαθί μου. Άσε το αίμα πάνω στη λεπίδα, ώστε να το δει και ο Κινκέντ».

«Πατέρα, κανείς από τους ΜακΆλιστερ δεν πρόκειται να με ακολουθήσει αν πάω στον εχθρό τους».

«Εσύ θα κάνεις όπως σε προστάζω», επέμεινε ο πατέρας του. «Είσαι πολύ νέος για να καταλάβεις, και γι' αυτό πρέπει να εμπιστευτείς την κρίση μου. Θέλω να μου υποσχεθείς ότι θα πας τώρα στον Κινκέντ».

«Ναι, πατέρα».

Ο Ντόναλντ έγενεψε ικανοποιημένος. «Ήρθε πια η στιγμή να με αποχαιρετήσεις. Αρκετά χρονοτριβήσαμε κι εγώ ανέβαλα την ώρα του θανάτου μου όσο περισσότερο μπορούσα. Ήδη όμως νιώθω να βυθίζομαι σιγά σιγά σε βαθύ ύπνο».

Όσο κι αν πίεζε τον εαυτό του ο Κόνορ, δεν κατόρθωνε να αφήσει το χέρι του πατέρα του.

«Θα μου λείψεις», του ψιθύρισε.

«Κι εσύ σ' εμένα».

«Σ' αγαπώ, πατέρα».

«Δεν μιλούν οι πολεμιστές για τέτοια αισθήματα. Κι εγώ σ' αγαπώ, γιε μου, αλλά δεν θέλω να το συζητώ».

Έσφιξε το χέρι του Κόνορ, σαν να ήθελε με αυτόν τον τρόπο να κάνει πιο ήπια την επίπληξή του, κι έκλεισε τα μάτια του. Ήταν έτοιμος να παραδοθεί στον θάνατο, καθώς είχε δει τη φλόγα να καίει στα μάτια του Κόνορ και γνώριζε πως ο γιος του θα έπαιρνε εκδίκηση για τον θάνατό του. Τι περισσότερο θα μπορούσε ποτέ να ζητήσει ένας πατέρας;

Ο Ντόναλντ ΜακΆλιστερ πέθανε λίγα λεπτά αργότερα, χωρίς να έχει αφήσει το χέρι του γιου του. Πέθανε όπως είχε ζητήσει, με τιμή, αξιοπρέπεια και με τους δικούς του αδιάλλακτους όρους.

Ο Κόνορ έμεινε όσο περισσότερη ώρα μπορούσε δίπλα στον πατέρα του, μέχρι τη στιγμή που άκουσε κάποιον να του ψιθυρίζει από πίσω. Στράφηκε, για να αντικρίσει έναν νεαρό στρατιώτη που πάλευε να ανασηκωθεί. Ο Κόνορ δεν θυμόταν το όνομά του κι εξαιτίας της απόστασης ανάμεσά τους δεν μπορούσε να κρίνει τη σοβαρότητα των τραυμάτων του. Έγνεψε στον στρατιώτη να μείνει εκεί που βρισκόταν και στράφηκε ξανά προς το άψυχο σώμα. Σήκωσε το σπαθί που ήταν ακουμπισμένο πάνω στο στήθος του πατέρα του κι έσκυψε το κεφάλι προσευχόμενος για την ψυχή του. Έλειπα, απομακρύνθηκε με αργό βήμα, σφίγγοντας το ανεκτίμητο όπλο στην αγκαλιά του. Προχωρούσε ανάμεσα σε καυτές στάχτες, που σκορπούσαν ακόμη λάμψη και του έκαιγαν τα μπράτσα, και μέσα από τα αιματοβαμμένα απομεινάρια των δικών του ανθρώπων, που έκαναν τα μάτια του να γεμίζουν δάκρυα.

Όταν επιτέλους έφτασε κοντά σε αυτόν που είχε φωνάξει, διαπίστωσε ότι ήταν κι εκείνος ακόμη παιδί. Το πολύ να ήταν δύο ή τρία χρόνια μεγαλύτερος από τον Κόνορ.

Για καλή του τύχη, είχε θυμηθεί το όνομα του νέου προτού φτάσει κοντά του. «Κρίσπιν, νόμιζα πως είχες σκοτωθεί.

Ξάπλωσε ανάσκελα, ώστε να μπορέσω να φροντίσω τις πληγές σου, διαφορετικά δεν θα γλιτώσεις».

«Δεν υπάρχει χρόνος. Ήρθαν εδώ για να σκοτώσουν εσένα και τον πατέρα σου, Κόνορ. Σίγουρα αυτός ήταν ο σκοπός τους. Άκουσα έναν από αυτούς τους άθλιους να καυχιέται γι' αυτό σε κάποιον άλλο. Φύγε, προτού επιστρέψουν και ανακαλύψουν ότι απέτυχαν».

«Οι εχθροί ξεκουράζονται αυτή τη στιγμή. Δεν πρόκειται να επιστρέψουν προτού ξεμεθύσουν από το κρασί που πίνουν. Κάνε λοιπόν αυτό που σε πρόσταξα».

Ο Κρίσπιν γύρισε ανάσκελα, ενώ ο μορφασμός που δεν κατόρθωσε να κρύψει μαρτυρούσε τον πόνο που του είχε προκαλέσει αυτή η κίνηση.

«Ο πατέρας σου είναι νεκρός;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο Κόνορ. «Έζησε όσο χρειαζόταν για να μου πει τι πρέπει να κάνω. Έφυγε γαληνεμένος».

Ο Κρίσπιν άρχισε να κλαίει. «Ο άρχοντάς μου πέθανε».

«Όχι, Κρίσπιν. Ο άρχοντάς σου είναι γονατισμένος μπροστά σου».

Ο Κόνορ δεν ήταν διατεθειμένος να του επιτρέψει την παραμικρή διαφωνία, ούτε και να τον αφήσει να γελάσει με την έπαρσή του, κι έτσι όση ώρα του έδενε τις πληγές του ανέθετε το ένα καθήκον μετά το άλλο. Εξήγησε στον στρατιώτη πώς μπορούσε να τον βοηθήσει να πάρει εκδίκηση για το κακό που τους είχαν κάνει, κι όταν πια είχε ολοκληρώσει τη φροντίδα των τραυμάτων του, του είχε δώσει κάτι ισχυρότερο από τον πόνο για να απασχολεί τον νου και την καρδιά του. Του είχε δώσει ελπίδα.

Παρότι ήταν δύσκολο, καθώς το σώμα του ήταν ακόμη εκείνο ενός αγοριού, ο Κόνορ κατόρθωσε τελικά να σύρει τον

Κρίσπιν σε ένα μέρος όπου θα ήταν ασφαλής. Τον έκρυψε μέσα στο δάσος, καλά προστατευμένο από τα πυκνά κλαδιά των δέντρων, και μετά επέστρεψε στον τόπο της καταστροφής για να σύρει μέσα στο δάσος ακόμη δύο στρατιώτες του. Ο ένας ήταν ο Άνγκους, ο πιστός στρατιώτης στον οποίο ο πατέρας του είχε εμπιστευτεί το καθήκον να τον καθοδηγήσει. Ο άλλος ήταν ένα ακόμη αγόρι, στην ηλικία του Κόνορ, που άκουγε στο όνομα Κούνιλαν και είχε φτάσει μόλις την προηγούμενη εβδομάδα στο κάστρο για να ξεκινήσει την εκπαίδευσή του. Τα τραύματά του ήταν πολύ σοβαρά και πονούσε τόσο που ικέτευε να τον αφήσουν εκεί να πεθάνει. Αλλά ο Κόνορ αγνόησε τις ικεσίες του.

«Εγώ θα αποφασίσω πότε θα πεθάνεις, Κούνιλαν, όχι εσύ».

Το αγόρι έπαψε τότε να αγκομαχά και προσπάθησε να συνεργαστεί.

Ο Κόνορ ήθελε απελπισμένα να αναζητήσει κι άλλους τραυματίες, όμως τελικά ο εχθρός είχε αποφασίσει να επιστρέψει προτού πέσει η νύχτα και ήδη φαίνονταν οι σκιές των αλόγων του στο ύψωμα λίγο πιο πέρα. Ήξερε ότι δεν μπορούσε να διακινδυνεύσει να τον πάρουν είδηση. Χρειαζόταν ήδη αρκετό χρόνο για να σβήσει τα χνάρια που είχε αφήσει σέρνοντας τους τραυματίες. Και αυτό ακριβώς άρχισε να κάνει. Όταν πια έκρινε ότι οι άλλοι τρεις ήταν καλά κρυμμένοι και ασφαλείς, τους υποσχέθηκε πως θα έφερνε βοήθεια και τους πρόσταξε να μείνουν ζωντανοί.

Ήταν επιτέλους έτοιμος να εκπληρώσει την υπόσχεση που είχε δώσει στον πατέρα του. Διένυσε πάνω στη ράχη του πιστού του αλόγου τη μισή απόσταση ως τη γη των Κινκέντ, όταν όμως έφτασε στα απόκρημνα βράχια, άφησε πίσω το άλογο κι άρχισε να σκαρφαλώνει, προκειμένου να κερδίσει χρόνο.

Μόλις έφτασε και πάλι σε πεδιάδα, άρχισε να τρέχει. Διέτρεχε τα εδάφη γρήγορος σαν ελάφι, κι όταν πια η εξάντληση δεν επέτρεπε στα πόδια του να συνεχίσουν στον εξουθενωτικό ρυθμό, χρησιμοποίησε το θηκάρι με το σπαθί του πατέρα του σαν μαστούνι κι άρχισε να προχωρά αργά μέχρι που ανέκτησε κάπως τις δυνάμεις του. Δεν ένιωθε ακόμη αρκετά δυνατός, όμως η αποφασιστικότητά του ήταν αυτή ενός ώριμου άντρα. Δεν σκόπευε να αθετήσει την υπόσχεση που είχε δώσει στον πατέρα του.

Ο Κόνορ δεν ένιωθε απολύτως τίποτε πια, ούτε καν το κρύο ή τον πόνο από την τρομερή απώλεια. Ο νους του ήταν εστιασμένος σε μία σκέψη. Έπρεπε να πάει στον Άλεκ Κινκένιτ. Το να δηλώσει την αφοσίωσή του σ' εκείνον τον άρχοντα ήταν το πρώτο βήμα για να εκπληρώσει την επιθυμία του πατέρα του, και ο Κόνορ δεν θα άφηνε κανέναν και τίποτε να τον εμποδίσει.

Είχε πια χάσει την αίσθηση του χρόνου και το σκοτάδι της νύχτας πλησίαζε. Ο ουρανός ήταν τώρα γεμάτος εκατοντάδες πορτοκαλιές αναλαμπές, τελευταία ίχνη του ήλιου που έδυε πίσω από τις δυο δίδυμες κορυφές ακριβώς μπροστά του. Όμως σε λίγα λεπτά ακόμη κι εκείνα τα πύρινα λάβαρα θα είχαν χαθεί. Η απόγνωσή του αυξανόταν με κάθε βήμα που έκανε. Έπρεπε να φτάσει στον Κινκένιτ προτού νυχτώσει, διαφορετικά θα ήταν αδύνατον να βρει τον δρόμο. Κι αν αναγκαζόταν να προχωρήσει στα σκοτεινά, διέτρεχε τον κίνδυνο να καταλήξει να κάνει κύκλους ή, ακόμη χειρότερα, να διανύσει προς τα πίσω την απόσταση που είχε ήδη καλύψει.

Δεν έπρεπε να αποτύχει. Άρχισε και πάλι να τρέχει. Υπολόγιζε ότι θα έπρεπε πια να βρίσκεται κοντά στα όρια ανάμεσα στα εδάφη του πατέρα του και σ' εκείνα του Κινκένιτ,

όμως δεν μπορούσε να είναι απολύτως σίγουρος. Τότε άκουσε φωνές να τον διατάζουν να σταματήσει και αντιλήφθηκε στρατιώτες να τρέχουν προς το μέρος του. Μέσα στην παραζάλη του, νόμιζε ότι τον είχε εντοπίσει ο εχθρός και τον καταδίωκε να τον σκοτώσει, προτού προλάβει να εκπληρώσει τις υποσχέσεις που είχε δώσει στον πατέρα του. Τα πόδια του τον πρόδωσαν και άρχισε να τρεκλίζει, μέχρι που πια δεν μπορούσε να κάνει άλλο βήμα.

Για όνομα του Θεού, είχε αποτύχει προτού καν προλάβει να αρχίσει. Ο Κινκέντ ήταν η απαρχή του μέλλοντος που είχε σχεδιάσει γι' αυτόν ο πατέρας του, αλλά ο Κόνορ δεν είχε αποδειχτεί αρκετά δυνατός για να φτάσει σε εκείνον.

«Μπορείς να μιλήσεις, αγόρι; Θα μας πεις τι σου συνέβη; Είσαι γεμάτος αίματα».

Οι στρατιώτες που τον περιτριγύριζαν φορούσαν όλοι τους τα χρώματα του Κινκέντ. Τη στιγμή που ο Κόνορ το συνειδητοποίησε αυτό, έπεσε απότομα στα γόνατα. Ήθελε να κλείσει τα μάτια του για ένα μονάχα λεπτό, αλλά δεν τολμούσε. Όχι ακόμη. Δεν επιτρεπόταν να κοιμηθεί προτού μιλήσει στον Κινκέντ. Έπρεπε να του εξιστορήσει όσα είχαν συμβεί... Μπορούσε να τον εμπιστευτεί... Έπρεπε να τον εμπιστευτεί...

Κούνησε το κεφάλι του, προσπαθώντας να καθαρίσει το μυαλό του. Μετά πήρε βαθιά ανάσα και τίναξε το κεφάλι του προς τα πίσω. «Πηγαίνετε με στον αδελφό μου!» φώναξε.

«Ποιος είναι ο αδελφός σου, αγόρι;» τον ρώτησε ένας από τους στρατιώτες.

«Σύμφωνα με την προσταγή του πατέρα μου, από αυτή την ημέρα κι έπειτα ο Άλεκ Κινκέντ είναι ο αδελφός μου. Δεν θα με απαρνηθεί».

Μπορούσε πια να κλείσει τα μάτια του. Είχε εκπληρώσει το

πρώτο πράγμα από εκείνα που του είχε ζητήσει ο πατέρας του. Τα υπόλοιπα θα έρχονταν μόλις μιλούσε με τον Κινκέντ. Θα του έλεγε πού είχε κρύψει τους τραυματισμένους στρατιώτες, θα απαιτούσε από εκείνον να πάει να τους πάρει... και είχε κι άλλα ακόμη να πει στον αδελφό του...

Η τελευταία σκέψη του Κόνορ προτού χάσει τις αισθήσεις του του χάρισε γαλήνη. Θα έπαιρνε εκδίκηση για τον θάνατο του πατέρα του.

Κι έτσι άρχισαν όλα.

Κεφάλαιο 1

Αγγλία, 1108

Δεν ήταν έρωτας με την πρώτη ματιά. Η λαίδη Μπρένα δεν ήθελε να την παρουσιάσουν σε επισκέπτες. Είχε πιο σημαντικά πράγματα να κάνει. Η γκουβερνάντα της, μια γυναίκα με αυστηρό πρόσωπο, ικανή να τρομοκρατήσει και τον Θεό τον ίδιο, και με πεταχτά και στριμωγμένα μπροστινά δόντια, δεν έδωσε την παραμικρή σημασία στις διαμαρτυρίες της. Στρίμωξε την Μπρένα πίσω από τους στάβλους και όρμησε καταπάνω της. Δεν ήταν ποτέ από εκείνες που θα άφηναν να τους ξεγλιστρήσει είτε μια ευκαιρία είτε ένα μικρό κοριτσάκι. Η γκουβερνάντα δεν σταμάτησε το κήρυγμα όσο ανέβαιναν την πλαγιά του λόφου και το συνέχισε όση ώρα διέσχιζαν τη λασπωμένη αυλή.

«Πάψε να στριφογυρνάς, Μπρένα. Είμαι δυνατότερη από εσένα και δεν σκοπεύω να σ' αφήσω να μου ξεφύγεις. Έχασες πάλι τα παπούτσια σου; Και μην τολμήσεις να μου πεις ψέματα. Βλέπω τις κάλτσες σου που ξεπροβάλλουν κάτω απ' το φόρεμα. Και για ποιο λόγο σέρνεις πίσω σου αυτό το χαλινάρι;»

Η Μπρένα ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους της. «Ξέχασα να το αφήσω στη θέση του».

«Άσε το κάτω αυτή τη στιγμή. Ξέρεις γιατί πάντοτε ξεχνάς;»

«Επειδή δεν δίνω ποτέ σημασία σε αυτό που κάνω ενώ εσύ μου λες να είμαι πιο προσεκτική, Έλσπεθ».

«Δεν δίνεις ποτέ σημασία σε οτιδήποτε από αυτά που σου λέω, αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Είσαι μεγαλύτερος μπελάς από όλα τα άλλα αδέρφια σου μαζί. Τα μεγαλύτερα αδέρφια σου δεν με ταλαιπώρησαν ποτέ ούτε για ένα λεπτό. Αλλά ακόμη και η μικρή σου αδελφούλα ξέρει να συμπεριφέρεται σωστά κι ας πιπλά το δάχτυλό της και κατουριέται ακόμη πάνω της. Σε προειδοποιώ, Μπρένα, αν δεν αλλάξεις τρόπους και δεν αφήσεις τους γονείς σου να ηρεμήσουν λίγο, ο Θεός θα αναγκαστεί να εγκαταλείψει το σημαντικό Του έργο για να κατεβεί εδώ και να σου τα ψάλει. Και τότε πώς θα νιώσεις; Δεν σου αρέσει όταν ο πατέρας σου σε βάζει στα γόνατά του και σε μαλώνει για την άθλια συμπεριφορά σου, ή μήπως κάνω λάθος;»

«Όχι, Έλσπεθ, σίγουρα δεν μου αρέσει αυτό. Προσπαθώ να συμπεριφέρομαι κόσμια. Αλήθεια σου λέω».

Έριξε μια κλεφτή ματιά για να διαπιστώσει αν η γκουβερνάντα είχε πειστεί για τη μεταμέλειά της. Στην πραγματικότητα, δεν θεωρούσε πως είχε κάνει κάτι κακό, όμως η Έλσπεθ δεν θα καταλάβαινε.

«Μη μου γουρλώνεις εμένα αυτά τα μεγάλα μπλε μάτια, νεαρή δεσποινίς. Δεν πιστεύω πως είσαι ούτε στο ελάχιστο ειλικρινής. Για όνομα του Θεού, πώς μυρίζεις έτσι; Πού πήγες πάλι και χώθηκες;»

Η Μπρένα χαμήλωσε το κεφάλι της και έμεινε σιωπηλή. Μόλις πριν από μία ώρα κυνηγούσε τα γουρουνάκια μέχρι που ο

χοιροβοσκός έβαλε πίσω στο μαντρί τη μητέρα τους, και η δυσσομία ήταν μικρό τίμημα για τη διασκέδαση που είχε απολαύσει.

Αλλά τα βασανιστήριά της μόλις είχαν αρχίσει. Παρότι είχε κάνει μπάνιο μόλις πριν από μία εβδομάδα, την έπλυναν ξανά και μάλιστα –ποιος θα το φανταζόταν!– στη μέση της ημέρας. Η γκουβερνάντα της την έτριψε από την κορυφή ως τα νύχια, τόσο σχολαστικά και άγρια που η Μπρένα άρχισε να κλαίει. Η Έλσπεθ δεν έδειξε καμία συμπόνια για τους θρήνους της και η μικρή κουράστηκε τελικά. Μετά βίας αντιστάθηκε όταν η Έλσπεθ τής φόρεσε ένα γαλάζιο φόρεμα και ταιριαστά πασούμια, υπερβολικά σφιχτά. Της τσίμπησε δυνατά τα μάγουλα για να πάρουν ρόδινο χρώμα, της χτένισε σε μπουκλες τα κατάνθηθα μαλλιά της και μετά την έσυρε πάλι κάτω στη μεγάλη αίθουσα. Έπρεπε ακόμη να περάσει από την επιθεώρηση της μητέρας της προτού την αφήσουν ήσυχη.

Η μεγαλύτερη αδελφή της, η Ματίλντα, καθόταν ήδη στο τραπέζι με τη μητέρα τους. Η μαγείρισσα ήταν επίσης εκεί και κανόνιζε με την κυρία της τις λεπτομέρειες του δείπνου.

«Δεν θέλω να με παρουσιάσετε σε προσκεκλημένους σήμερα, μητέρα. Μου είναι τόσο αφόρητα βαρετό».

Η Έλσπεθ ήρθε αμέσως πίσω της και τη σκούνησε στον ώμο. «Πάψε τώρα. Δεν πρέπει να παραπονιέσαι συνεχώς. Ο Θεός δεν συμπαθεί τις γκρινιάρες γυναίκες».

«Ο πατέρας παραπονιέται όλη την ώρα και ο Θεός τον βρίσκει μια χαρά», δήλωσε με περισπούδαστο ύφος η Μπρένα. «Γι' αυτό άλλωστε είναι τόσο ψηλός ο πατέρας. Μόνο ο Θεός είναι πιο ψηλός απ' αυτόν».

«Πού τις άκουσες αυτές τις ανοησίες;»

«Μου το είπε ο πατέρας. Θέλω να πάω έξω τώρα. Δεν θα τρέξω πάλι πίσω από τα γουρουνάκια, το υπόσχομαι».

«Θα μείνεις εδώ για να μπορώ να σε προσέχω. Σήμερα θα συμπεριφερθείς κόσμια. Διαφορετικά, ξέρεις τι θα πάθεις, έτσι δεν είναι;»

Η Μπρένα έδειξε προς το έδαφος. «Θα αναγκαστώ να πάω εκεί κάτω». Επανέλαβε πειθήνια την απειλή που είχε τόσες και τόσες φορές ακούσει.

Το κοριτσάκι δεν είχε την παραμικρή ιδέα σχετικά με το τι υπήρχε «εκεί κάτω». Το μόνο που ήξερε ήταν πως ήταν φρικτά και πως είχε κάθε λόγο να μη θέλει να πάει σ' εκείνο το μέρος. Σύμφωνα με την Έλσπεθ, αν η Μπρένα δεν άλλαζε την αξιοθρήνητη συμπεριφορά της, δεν θα κατόρθωνε ποτέ να πάει στον παράδεισο και το θέμα ήταν πως όλοι –ακόμα και η οικογένειά της– ήθελαν να πάνε εκεί.

Γνώριζε ακριβώς πού βρισκόταν ο παράδεισος, επειδή ο πατέρας της της είχε δώσει λεπτομερείς οδηγίες. Ήταν στην άλλη πλευρά του ουρανού.

Η ίδια πίστευε πως μάλλον θα της άρεσε, αλλά δεν την ένοιαζε και τόσο. Ένα πράγμα την απασχολούσε για την ώρα. Δεν θα άφηνε ποτέ πια να την ξεχάσουν πίσω. Εξακολουθούσε ακόμη και τώρα να βλέπει εφιάλτες, τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα, σχετικά με αυτά τα οποία η μητέρα της αποκαλούσε «ατυχή» συμβάντα. Οι τρομακτικές αναμνήσεις караδοκούσαν πάντοτε στο πίσω μέρος του μυαλού της, εκεί που όπως όλοι γνώριζαν κρύβονταν οι φόβοι και οι στενοχώριες των μικρών κοριτσιών, περιμένοντας απλώς την κατάλληλη ευκαιρία για να ξεπηδήσουν από το σκοτάδι και να την τρομοκρατήσουν. Κι όπως ήταν φυσικό, οι κραυγές της πάντοτε τρόμαζαν την αδελφούλα της. Ενώ η Έλσπεθ προσπαθούσε να ηρεμήσει τη μικρή Φείθ, η Μπρένα έσερνε την κουβέρτα της ως την κάμαρη των γονιών της. Αν ο πατέρας

της έλειπε σε κάποια πολύ σημαντική αποστολή που ο βασιλιάς μπορούσε να αναθέσει μόνο σε έναν έμπιστο και πιστό άντρα όπως ήταν εκείνος, θα γλιστρούσε στο κρεβάτι και θα κουλουριαζόταν δίπλα στη μητέρα της. Αν πάλι ο πατέρας της βρισκόταν στο σπίτι, η Μπρένα θα αποκοιμιόταν στο παγωμένο δάπεδο, δίπλα ακριβώς στο Κουράγιο, το όμορφο σπαθί του με την αργυρή λαβή που η μητέρα της έπαιρνε όρκο πως εκείνος το αγαπούσε όσο και τα παιδιά του. Η Μπρένα ένιωθε περισσότερο ασφαλής όταν ο πατέρας της ήταν στο σπίτι, καθώς το δυνατό ροχαλητό του τη νανούριζε και την έκανε να αποκοιμιέται ξανά. Όταν ήταν με τους γονείς της, οι δαίμονες δεν επιχειρούσαν να συρθούν μέσα στο δωμάτιο απ' το παράθυρο ούτε επέστρεφαν οι επιάλτες πως την είχαν και πάλι ξεχάσει πίσω.

«Μητέρα, πες, σε παρακαλώ, στην Μπρένα να κρατά κλειστό το στόμα της όταν θα έρθουν οι προσκεκλημένοι μας», ζήτησε η Ματίλντα. «Φωνάζει την κάθε της λέξη! Και το κάνει επίτηδες. Πότε επιτέλους θα κόψει αυτή την τόσο άσχημη συνήθεια;»

«Σύντομα, αγαπητή μου, σύντομα», αποκρίθηκε αφηρημένα η μητέρα τους.

Η Μπρένα στριμώχτηκε πιο κοντά στη μητέρα της. Η Ματίλντα, δεσποτική από τη φύση της, είχε γίνει ακόμη χειρότερη από τη στιγμή που οι αδελφοί της είχαν φύγει απ' το σπίτι για να μάθουν πώς να είναι χρήσιμοι στον βασιλιά τους, όπως ήταν κι ο πατέρας τους. Είχε πια καταντήσει εξίσου ενοχλητική με την Έλσπεθ.

«Μου τη δίνεις στα νεύρα, Τίλντα».

Η μητέρα της άκουσε το σχόλιό της. «Μπρένα, δεν θα χρησιμοποιείς τέτοιο λεξιλόγιο. Έγινα αντιληπτή;»

«Εντάξει, μητέρα, αλλά ο πατέρας το λέει όλη την ώρα. Ό,τι κι αν του δίνει, του το δίνει για τα καλά, αλήθεια σου λέω».

Η μητέρα της έκλεισε κουρασμένη τα μάτια της. «Μη μου αντιμιλάς, μικρή».

Οι ώμοι της Μπρένα κύρτωσαν καθώς προσπαθούσε να δείξει αξιολύπητη. «Αχ, μητέρα, κουράστηκα τόσο πολύ να μου λένε συνεχώς όλοι τι πρέπει να κάνω. Κανείς λοιπόν δεν με συμπαθεί;»

Αλλά η μητέρα της δεν είχε διάθεση να την καλοπιάσει. Έδειξε με μια κίνηση του χεριού της προς τις καρέκλες που ήταν συγκεντρωμένες στην απέναντι πλευρά της αίθουσας.

«Πήγαινε και κάθισε εκεί πέρα, Μπρένα. Και μην πεις ούτε λέξη αν δεν σου δοθεί η άδεια να ξαναμιλήσεις. Κάνε αυτό που σου είπα αμέσως τώρα».

Το κοριτσάκι διέσχισε την αίθουσα σέρνοντας τα πόδια του.

«Μην την αναγκάσεις να καθίσει για πολλή ώρα μόνη της εκεί, μητέρα. Τα ατυχή συμβάντα την έχουν κάνει πολύ δύστροπη. Ο πατέρας λέει ότι θα της πάρει καιρό μέχρι να συνέλθει».

Η Τίλντα την υπερασπιζόταν. Η Μπρένα δεν εξεπλάγη από την εκδήλωση αδελφικής αλληλεγγύης. Ήταν καθήκον της Τίλντα να την προσέχει τώρα που έλειπαν οι αδελφοί τους. Αλλά δεν της συγχωρούσε που είχε θίξει το ζήτημα που δεν έπρεπε να αναφέρουν ποτέ. Αφού ήξερε πόσο απεχθανόταν η Μπρένα να της θυμίζουν εκείνα που της είχαν συμβεί.

«Μα ναι, ασφαλώς, αγαπητή μου», συμφώνησε η μητέρα της. «Θα χρειαστεί χρόνος και υπομονή».

Η Τίλντα αναστέναξε βαθιά. «Ειλικρινά, μητέρα, δεν καταλαβαίνω πώς μπορείς να το αντιμετωπίζεις τόσο ήρεμα. Δεν

αισθάνεσαι ενοχές; Ακόμη κι εγώ μπορώ να καταλάβω ότι σε μια άτυχη στιγμή ξέχασες το ένα σου παιδί, αλλά να το κάνεις δύο φορές; Είναι θαύμα και μόνο που η μικρή σ' αφήνει έστω και για λίγο από τα μάτια της».

Η Έλσπεθ έκανε ένα βήμα μπροστά για να πει κι εκείνη τη γνώμη της. «Πολύ φοβάμαι ότι δεν θα πετύχετε ποτέ κάποιον σύζυγο για ετούτο εδώ, κυρία μου».

Η Μπρένα κάλυψε τα αφτιά της με τα χέρια της. Το μισούσε όταν η γκουβερνάντα την αποκαλούσε «ετούτο εδώ». Στο κάτω κάτω, δεν ήταν ένα από τα γουρουνάκια.

«Θα βρω μόνη μου σύζυγο!» ούρλιαξε.

Η Τζόαν μπήκε στην αίθουσα ακριβώς την κατάλληλη στιγμή για να ακούσει την αδελφή της να καυχιέται.

«Τι έκανες πάλι, Μπρένα;»

«Τίποτε».

«Τότε γιατί κάθεσαι εκεί ολομόναχη; Συνήθως στριμώχνεσαι δίπλα στη μητέρα και της παίρνεις τα αφτιά. Έλα, πες μου τι έκανες. Υπόσχομαι να μη σου αρχίσω το κήρυγμα».

«Αντιμίλησα στη μητέρα. Αλήθεια, Τζόαν, ο πατέρας πέτυχε έναν σύζυγο για σένα;»

«Αν πέτυχε για εμένα έναν σύζυγο;» ρώτησε συγκρατώντας το γέλιο της, καθώς δεν ήθελε να πληγώσει τα τρυφερά αισθήματα της Μπρένα. Δεν μπόρεσε όμως να μη χαμογελάσει.

«Ναι, υποθέτω πως αυτό έκανε», παραδέχτηκε.

«Εσύ βοήθησες καθόλου;»

«Όχι. Εγώ τον σύζυγό μου θα τον συναντήσω την ημέρα του γάμου μας».

«Και δεν φοβάσαι μήπως θα είναι άσχημος;» ψιθύρισε η Μπρένα.

«Η εμφάνισή του δεν θα έχει απολύτως καμία σημασία.

Ο πατέρας με διαβεβαίωσε πως έτσι θα αποκτήσουμε έναν ισχυρό σύμμαχο», ψιθύρισε η Τζόαν.

«Και είναι καλό αυτό;»

«Ω, μα ναι. Αφού ο βασιλιάς έδωσε την έγκρισή του».

«Η Ρέιτσελ λέει ότι για να παντρευτείς θα πρέπει να αγαπάς τον σύζυγό σου με όλη σου την καρδιά».

«Είναι ανόητο και μόνο να εύχεσαι κάτι τέτοιο. Κι εκείνη, όταν θα έχει μεγαλώσει αρκετά, θα παντρευτεί έναν άντρα που ακούει στ' όνομα ΜακΝέιρ, κι ας μην τον έχει συναντήσει ποτέ της. Δεν ζει καν στην Αγγλία, όμως τον πατέρα δεν τον νοιάζει. Γλυκάθηκε από τα δώρα και τις υποσχέσεις που του έδωσε ο ΜακΝέιρ».

«Η Έλσπεθ λέει ότι ο πατέρας δεν θα κατορθώσει ποτέ να βρει κάποιον για εμένα. Είναι πολύ απασχολημένος για να ασχοληθεί με την αφεντιά μου. Πρέπει να πετύχω έναν μόνη μου. Θα με βοηθήσεις;»

Η Τζόαν χαμογέλασε. «Βλέπω ότι σε απασχολεί πολύ αυτό το ζήτημα. Θα χαρώ να βοηθήσω».

«Λοιπόν, πώς θα πετύχω έναν;»

Η Τζόαν έκανε πως σκεφτόταν για αρκετή ώρα το ζήτημα προτού απαντήσει στην αδελφή της.

«Φαντάζομαι ότι θα διαλέξεις τον άντρα που θέλεις και μετά θα του ζητήσεις να σε παντρευτεί. Κι αν μένει μακριά, τότε θα πρέπει να του στείλεις μήνυμα. Ναι, κάπως έτσι θα το έκανες. Ξέρεις, Μπρένα, ο πατέρας δεν θα ήταν διόλου ευχαριστημένος αν μας άκουγε να συζητάμε έτσι. Είναι καθήκον του να σου βρει σύζυγο. Και για ποιο λόγο ψιθυρίζουμε;»

«Η μητέρα μου είπε να μη μιλώ».

Αυτή τη φορά, η Τζόαν ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Ο θόρυβος έκανε την Έλσπεθ να πεταχτεί και να τρέξει προς το μέρος της.

«Σε παρακαλώ, λαίδη Τζόαν, μην της δίνεις θάρρος. Μπρένα, η μητέρα σου είπε να καθίσεις ήσυχη. Δεν κάνει ποτέ διάλειμμα το στόμα σου;»

«Λυπάμαι πολύ, Έλσπεθ».

Η γκουβερνάντα ρουθούνησε όλο δυσπιστία. «Όχι, δεν λυπάσαι καθόλου». Πλησίασε περισσότερο και κούνησε προειδοποιητικά το δάχτυλό της μπροστά στα μάτια της Μπρένα. «Δεν θ' αργήσει η μέρα που ο Θεός θα μπει εδώ μέσα και θα σου τα ψάλει για τα καλά, νεαρή μου κυρία. Θυμήσου τα λόγια μου. Τότε θα λυπηθείς πραγματικά. Δεν συμπαθεί τα κοριτσάκια που αυθαδιάζουν».

Η Έλσπεθ την άφησε επιτέλους στην ησυχία της και η Μπρένα αποκοιμήθηκε ενώ περίμενε να έρθουν οι καλεσμένοι τους. Η Ρέιτσελ την ταρακούνησε γερά για να την ξυπνήσει και την τράβηξε για να σηκωθεί και να σταθεί δίπλα στις μεγαλύτερες αδελφές της.

Η Μπρένα κρύφτηκε πίσω από την πλάτη της Ρέιτσελ μέχρι που άκουσε να λένε το όνομά της και την έσυραν σε κοινή θέα. Ξαφνικά ένιωθε πολύ ντροπαλή για να σηκώσει το βλέμμα της στους επισκέπτες. Μόλις ο πατέρας της ολοκλήρωσε τα εγκώμιά του για την ίδια, έσπευσε και πάλι να κρυφτεί πίσω απ' τις αδελφές της.

Κανείς από τους επισκέπτες δεν της έδινε την παραμικρή σημασία, κι έτσι αποφάσισε να ξεγλιστρήσει έξω από τη μεγάλη αίθουσα χωρίς να την πάρουν ειδηση. Στράφηκε από την άλλη πλευρά, έκανε ένα δειλό βήμα προς την πόρτα και την αμέσως επόμενη στιγμή σταμάτησε απότομα.

Από την πόρτα μπήκαν τρεις αληθινοί γίγαντες. Η Μπρένα είχε μαρμαρώσει από το ξάφνιασμα. Ο ένας, ο μεσαίος, ήταν ψηλότερος από τους άλλους δύο και τράβηξε για περισσότερη

ώρα το ενδιαφέρον της. Τον παρακολουθούσε προσεκτικά και τη στιγμή που οι γονείς της έσπευδαν να καλωσορίσουν τους νεοφερμένους συνειδητοποίησε πως ήταν πιο ψηλός ακόμη κι απ' τον πατέρα της.

Άρπαξε το χέρι της Ρέιτσελ και άρχισε να το τραβά. Η αδελφή της όμως άργησε να την προσέξει.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ψιθυριστά.

«Μήπως είναι ο Θεός;» ρώτησε δείχνοντας τον γίγαντα με τα σκουρόχρωμα μαλλιά.

Η Ρέιτσελ γούλωσε τα μάτια της και κοίταξε απελπισμένα προς τα πάνω. «Όχι, σίγουρα δεν είναι ο Θεός».

«Δηλαδή ο πατέρας μου είπε ψέματα; Ξέρεις, Ρέιτσελ, μου είχε πει πως μονάχα ο Θεός ήταν ψηλότερος από τον ίδιο».

«Όχι, ο πατέρας δεν σου είπε ψέματα. Απλώς αστειεύοταν μαζί σου, αυτό είναι όλο. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να φοβάσαι».

Η Μπρένα ήταν βαθιά ανακουφισμένη. Τελικά ο πατέρας της δεν την είχε εξαπατήσει και ο Θεός δεν είχε μπει στον κόπο να κατεβεί από τον ουρανό για να της τα ψάλει. Προλάβαινε ακόμη να αλλάξει εκείνον τον τρόπο ζωής που η Έλσπεθ θεωρούσε τόσο αμαρτωλό.

Ένα ξέσπασμα γέλιου από τον πατέρα της την απέσπασε από αυτές τις σκέψεις. Χαμογέλασε ευχαριστημένη που εκείνος περνούσε τόσο καλά και μετά στράφηκε ξανά να κοιτάξει την ομήγυρη. Της είχαν πει τόσες και τόσες φορές ότι ήταν αγένεια να κοιτάζει επίμονα κάποιον, όμως αυτή τη στιγμή η Μπρένα είχε ξεχάσει εντελώς τον κανόνα που της είχε μάθει η μητέρα της. Ο γίγαντας ασκούσε μια υπνωτιστική επίδραση επάνω της και ήθελε να εντυπώσει στη μνήμη της όσο περισσότερα μπορούσε από εκείνον.

Σίγουρα ο άντρας ένιωσε το βλέμμα της καρφωμένο επάνω του, αφού εντελώς ξαφνικά στράφηκε και την κοίταξε με τη σειρά του.

Η Μπρένα αποφάσισε να κάνει περήφανο τον πατέρα της και να συμπεριφερθεί ως σωστή νεαρή κυρία. Έσφιξε στη χούφτα της λίγο ύφασμα από τη φούστα της, την ανασήκωσε ως τα γόνατά της και μετά έσκυψε να υποκλιθεί. Το αποτέλεσμα ήταν να χάσει την ισορροπία της και σχεδόν να κοπανήσει το κεφάλι της στο δάπεδο, πρόλαβε όμως να γείρει προς τα πίσω κι έτσι προσγειώθηκε με τα οπίσθια.

Πετάχτηκε αμέσως όρθια, θυμήθηκε να αφήσει κάτω τη φούστα της και μετά σήκωσε το βλέμμα της στον επισκέπτη τους για να δει πώς του είχε φανεί η καινούρια της δεξιότητα.

Ο γίγαντας τής χαμογέλασε.

Μόλις αποτράβηξε το βλέμμα του, η Μπρένα στριμώχτηκε πάλι πίσω από την πλάτη της Ρέιτσελ.

«Αυτόν θα παντρευτώ», της ψιθύρισε.

Η Ρέιτσελ χαμογέλασε κρυφά. «Χαίρομαι που τακτοποιήθηκε το ζήτημα», είπε.

Η Μπρένα έγνεψε με επισημότητα. Ναι, το ζήτημα είχε τακτοποιηθεί.

Τώρα δεν έμενε παρά να του κάνει την πρόταση.

Λίγα λεπτά αργότερα, ο πατέρας επέτρεψε στις κόρες του να αποσυρθούν από την αίθουσα. Η Μπρένα περίμενε μέχρι τη στιγμή που όλοι είχαν ανεβεί επάνω και βγήκε τρέχοντας έξω. Αυτή την ημέρα ήταν αποφασισμένη να πιάσει ένα γουρουνάκι, έτσι ώστε να αποκτήσει επιτέλους το δικό της κατοικίδιο. Θα προτιμούσε ένα κουτάβι, όμως ο πατέρας είχε αφήσει τους αδελφούς και τις μεγαλύτερες αδελφές της να τα πάρουν όλα και δεν είχε μείνει κανένα για την ίδια. Θα

επανόρθωνε λοιπόν μόνη της τη βαριά εκείνη αδικία παίρνοντας ένα από τα γουρουνάκια.

Η τύχη ήταν με το μέρος της. Η μαμά των γουρουνόπουλων είχε αφήσει για άλλη μια φορά το μαντρί της και τώρα κοιμόταν μέσα σε μια λίμνη από λάσπη στην άλλη άκρη των στάβλων, σχεδόν στη μέση της λοφοπλαγιάς. Η Μπρένα προσπάθησε να μην κάνει θόρυβο, όμως γλίστρησε στη λάσπη και αυτό από μόνο του ήταν αρκετά θορυβώδες. Τα μικρά γουρουνάκια θα πρέπει να είχαν εξουθενώσει τη μαμά τους, καθώς εκείνη δεν ανασήκωσε καν ένα αφτί, ούτε άνοιξε τα μάτια της. Το επόμενο που άκουσε η Μπρένα ήταν το ηχηρό τρίζιμο από τις μπροστινές θύρες που άνοιγαν, αφού όμως κανείς δεν της έβαλε τις φωνές ήταν σίγουρη ότι δεν την είχαν δει.

Τα γουρουνάκια τη διευκόλυναν πολύ καθώς είχαν γίνει μικρές μπάλες και κοιμόνταν το ένα επάνω στο άλλο. Η Μπρένα άρπαξε βιαστικά ένα και το έκρυψε στη φούστα της, κι αφού το τύλιξε καλά με το ύφασμα, το έσφιξε στο στήθος της. Σκεφτόταν να τρέξει στην κουζίνα και να κρύψει εκεί το λάφυρό της, κι ήταν βέβαιη πως το σχέδιό της θα είχε πετύχει, αν το καινούριο της κατοικίδιο δεν το είχε κάνει τόσο μεγάλο θέμα.

Η Μπρένα δεν είχε αντιληφθεί τον κίνδυνο που διέτρεχε μέχρι τη στιγμή που βγήκε από το μαντρί και άκουσε έναν τρομακτικό σαματά να πλησιάζει προς το μέρος της. Υποτίθεται πως τα γουρούνια δεν πετούσαν, όμως η εξοργισμένη μητέρα έμοιαζε να κάνει ακριβώς αυτό. Είχε το κεφάλι κατεβασμένο, τα πόδια της έτρεχαν πιο γρήγορα από την αστραπή και η πρόθεσή της δηλωνόταν ξεκάθαρα από το εκκωφαντικό σκούξιμο, που έδινε την εντύπωση ότι ο ίδιος ο διάβολος είχε αναδυθεί από τα βάθη της κόλασης για να την αρπάξει.

Η Μπρένα άνοιξε το στόμα της κι άφησε να της ξεφύγει

μια κραυγή εξίσου απόκοσμη με το σκούξιμο του ζώου που την καταδίωκε. Υπερβολικά τρομοκρατημένη για να μπορέσει να σκεφτεί λογικά, έτρεχε διαγράφοντας κύκλους γύρω από το μαντρί, με τα μαλλιά της να ανεμίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις, πιτσιλώντας με λάσπη τα πάντα και σφίγγοντας στην αγκαλιά της το γουρουνάκι ενώ συγχρόνως ούρλιαζε στον πατέρα της να πάει να τη σώσει.

Το θέαμα που αντίκρισαν οι γονείς της ήταν φρικτό. Το μικρό αγγελούδι τους ήταν καλυμμένο με λάσπη κι έτρεχε γύρω γύρω σαν κότα που της είχαν κόψει το κεφάλι.

Όλοι τότε άρχισαν να τρέχουν συγχρόνως. Δεν την έσωσε ο πατέρας της, καθώς δεν διέθετε ούτε την ταχύτητα ούτε την ετοιμότητα, αλλά ο γίγαντας που της είχε χαμογελάσει. Και μάλιστα την τελευταία στιγμή.

Ήδη η μουσούδα της μανιασμένης μητέρας την είχε ρίξει κάτω, και ακριβώς τη στιγμή που η Μπρένα άγγιξε το έδαφος ένωσε να την ανασηκώνουν ψηλά στον αέρα. Ούρλιαξε με τα μάτια κλειστά, έπειτα θυμήθηκε πως δεν ήταν κόσμιο να ουρλιάζει, κι έτσι σταμάτησε και κοίταξε γύρω της. Βρισκόταν ακόμη στα μπράτσα του γίγαντα, τώρα όμως από την άλλη πλευρά του φράχτη και σε αρκετή απόσταση από το μαντρί. Η Μπρένα δεν μπορούσε να καταλάβει πώς είχε κατορθώσει ο γίγαντας να πηδήξει εκείνο το εμπόδιο.

Ολόγυρά τους επικρατούσε χάος. Όλοι έτρεχαν προς το μέρος της. Ο πατέρας της ήταν ο τελευταίος που έφτασε στον φράχτη. Άσθμαινε ακόμη όταν τον άκουσε να ρωτά τους άλλους γιατί είχε εξαγριωθεί το ζώο και είχε επιτεθεί στη μικρή του Φέιθ.

Η Μπρένα δεν ένωσε να προσβάλλεται από αυτό το λάθος. Ο πατέρας πάντοτε μπέρδευε τα ονόματά τους. Το βράδυ

όμως θα θυμόταν μια χαρά το όνομά της, και από το βλέμμα του η Μπρένα δεν είχε καμία αμφιβολία σχετικά με το τι θα συνέβαινε τότε. Θα την κρατούσε πολλή ώρα καθισμένη στα γόνατά του μαλώνοντάς την. Δεν τολμούσε καν να φανταστεί ποια θα ήταν η τιμωρία της αν εκείνος ανακάλυπτε τι έκρυβε στη φούστα της. Ήλπιζε με όλη της τη δύναμη να μην το ανακάλυπτε ποτέ.

Ήξερε όμως ότι ο σωτήρας της θα αντιλαμβανόταν το κατοκίδιό της να στριφογυρνά σαν τρελό ανάμεσά τους. Τελικά κατόρθωσε να συγκεντρώσει το κουράγιο της και τον κοίταξε για να δει την αντίδρασή του. Ο γίγαντας έδειξε έκπληκτος προς στιγμήν, αλλά, όταν το γουρουνάκι έσκουξε πάλι, κατάλαβε και χαμογέλασε.

Η Μπρένα ήταν τόσο χαρούμενη που δεν ήταν θυμωμένος μαζί της, ώστε του ανταπέδωσε το χαμόγελο προτού καν προλάβει να θυμηθεί πως έπρεπε να είναι συνεσταλμένη.

Ένας από τους φίλους του πλησίασε πιο κοντά στον φράχτη. «Κόνορ, είναι όλα εντάξει;» Στράφηκε να του απαντήσει. Η Μπρένα τον σταμάτησε πιάνοντας το πρόσωπό του από το πλάι και στρέφοντάς το προς το μέρος της για να του ψιθυρίσει την ικεσία της. Αλλά εκείνος προφανώς δεν την άκουσε, γιατί έγειρε περισσότερο το κεφάλι του, μέχρι που τα μέτωπά τους σχεδόν αγγίζονταν.

«Μην το πεις».

Ο γίγαντας έριξε πίσω το κεφάλι του και ξέσπασε σ' ένα βροντερό γέλιο. Η Μπρένα τού είπε να σωπάσει, αλλά αυτό απλώς τον έκανε να γελάσει ακόμη περισσότερο. Δεν τη μαρτύρησε όμως. Όταν την άφησε πάλι κάτω, εκείνη κατόρθωσε να προσπεράσει τρέχοντας τον πατέρα της, προτού προλάβει να την αρπάξει.

«Έλα αμέσως πίσω, Μπρένα».

Έκανε πως δεν τον είχε ακούσει και συνέχισε να τρέχει. Και μόνο όταν ήταν πια ασφαλής και κρυμμένη καλά κάτω απ' το τραπέζι της κουζίνας, με το καινούριο μωρό της αποκοιμισμένο στα γόνατά της, συνειδητοποίησε ότι είχε ξεχάσει να ζητήσει από τον γίγαντα να την παντρευτεί. Αλλά δεν απογοητεύτηκε. Θα του το ζητούσε την επομένη, κι αν εκείνος αρνιόταν, θα σκεφτόταν κάποιο άλλο σχέδιο. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, είχε καταλήξει πως είχε «πετύχει» τον σύζυγό της, γλιτώνοντας τον πατέρα της απ' τον κόπο.